

SEKSIONI I TRETË
ÇËSHTJA ZYBERI KUNDËR SHQIPËRISË
(Kërkesa nr. 24267/16)

VENDIM

STRASBURG
27 janar 2026

Ky është vendim përfundimtar, por mund t'i nënshtrohet rishikimit redaktorial.

Në çështjen Zyberi kundër Shqipërisë,

Gjykata Evropiane e të Drejtave të Njeriut (Seksioni i Tretë), e mbledhur si Komiteti i përbërë nga:

Úna Ní Raifeartaigh, *President,*

Darian Pavli,

Mateja Đurović, *gjyqtarë,*

dhe Olga Chernishova, *zëvendëskancelar i Seksionit,*

Duke pasur parasysh:

Kërkesën (nr. 24267/16) kundër Republikës së Shqipërisë të depozituar në Gjykatë sipas nenit 34 të Konventës për Mbrojtjen e të Drejtave dhe Lirive Themelore të Njeriut (“Konventa”) më 25 prill 2016 nga shtetasja shqiptare znj. Afërdita Zyberi (“kërkuese”), e lindur në vitin 1936, që ka ndërruar jetë në vitin 2021, dhe e përfaqësuar nga z. B. Asllani, avokat i licencuar në Tiranë;

vendimin për të njoftuar për kërkesën Qeverinë e Shqipërisë (“Qeveria”) të përfaqësuar nga z. O. Moçka, Avokat i Përgjithshëm i Shtetit;

parashtrimet e palëve;

Pas diskutimit me dyer të mbyllura më 16 dhjetor 2025;

Mori vendimin e mëposhtëm, i cili u miratua po në këtë datë:

OBJEKTI I ÇËSHTJES

1. Çështja ka të bëjë me akuzat për shkelje të të drejtave për gjykim të drejtë dhe respektimin e pronës nga autoritete të brendshme administrative dhe gjyqësore, në kontekstin e kthimit të pronës.

2. Referuar një vendimi gjyqësor të vitit 1994, Komisioni i Kthimit dhe Kompensimit të Pronës në Vlorë i vitit 1995 njohu pronësinë e disa personave mbi një sipërfaqe toke prej 14,000 m² tokë, duke kthyer 10,000 m² dhe duke kompensuar në natyrë 4,000 m². Kërkuesja kishte në pronësi 1,096 m². Titulli i saj i pronësisë mbi atë tokë ishte regjistruar në Regjistrin e Pasurive të Paluajtshme.

I. GRUPI I PARË I PROCESIVE

3. Kërkuesja paditi V.M dhe të tjerë, duke kërkuar “lirimin dhe dorëzimin” e truallit të zënë nga ndërtime të tyre.

4. Në vitin 2003, një gjykatë rrëzoi ankimin e kërkueses. Në vitin 2005, Gjykata e Apelit Vlorë e revokoi atë vendim dhe ndërpreu procesin. Në vitin 2006, Gjykata e Lartë prishi vendimin e apelit dhe e ktheu çështjen në Gjykatën e Apelit. V.M argumentoi para Gjykatës së Apelit që banesa e tij nuk ndodhej në truallin e kërkueses dhe që ndërtesa në tokën e saj ishte e djalit të tij, A.M. Më pas gjykata caktoi një ekspert për të përcaktuar nëse palët e lartpërmendura kishin ndërtuar në tokën e kërkueses. Raporti i ekspertit përcaktoi që A.M. zinte një sipërfaqe toke 273 m², përfshirë një objekt që zinte 204 m². Një banesë që ndodhej jashtë pronës së kërkueses, i përkiste V.M, ndërsa ndërtesa e dytë që ndodhej brenda pronës së kërkueses është e A.M. Me vendim të 16 shkurtit 2009, Gjykata e Apelit urdhëroi V.M “të

lirojë dhe t'i dorëzojë" kërkueses një sipërfaqe toke prej 273 m². Gjykata vlerësoi se gjetja e ekspertit ishte në kundërshtim me deklaratimet e V.M. në procese në pritje që në vitin 2003. Ai e kishte pranuar që kishte ndërtuar në një sipërfaqe prej 1,096 m² duke pretenduar që ndërtimet ishin bërë kohë më përpara se kërkueses toka t'i kthehej. Po njësoj, në raportin e përgatitur nga policia në vitin 1998, në lidhje me pezullimin e ndërtimit nga V.M., vetë ai e kishte nënshkruar dokumentin.

5. Më 10 prill 2009, Gjykata e Rrethit Vlorë nxori një urdhër ekzekutimi në lidhje me vendimin e 16 shkurtit 2009.

6. Më 12 maj 2011, Gjykata e Lartë la në fuqi vendimin e 16 shkurtit 2009.

II. PROCEDURA E LEGALIZIMIT E V.M. DHE GRUPI I DYTË I PROCESIVE

7. Ndërkohë, V.M. filloi procedurë legalizimi sipas ligjit nr. 9482/2006, "Për legalizimin, urbanizimin, dhe integrimin e ndërtimeve pa leje". Vendimi i Këshillit të Ministrave nr. 677, i 18 qershor 2009, "Për miratimin e kalimit të pronësisë së parcelave ndërtimore, në favor të poseduesve të objekteve informale", e miratoi kalimin e pronësisë. Siç specifikohet në atë vendim, bazohej, mes dispozitave të tjera, në nenin 17 të ligjit nr. 9482/2006 dhe nenin 4 (ç) të ligjit nr. 7980/1995, në lidhje me kalimin e pronësisë së parcelave nga shteti tek personat privatë; Këshilli i Ministrave udhëzoi Agjencinë e Legalizimit, Urbanizimit dhe Integritit të Zonave dhe Ndërtimeve Informale (ALUIZNI) për të kryer procedurat e kalimit të pronësisë "nga Shteti" tek poseduesit e ndërtimeve pa leje.

8. Në zbatim të vendimit të mësipërm, më 24 shtator 2009, zyra e Agjencisë së Legalizimit në Vlorë nënshkroi një kontratë me V.M. për kalimin e pronësisë për parcelën prej 300 m² dhe i dha atij një leje legalizimi më 25 prill 2011 për atë parcelë toke.

9. Kërkuesja dhe të tjerët paditën Zyrën e Agjencisë së Legalizimit Vlorë, duke kërkuar anulimin e procedurave për legalizim të ndërtimeve pa leje të bëra nga persona e tretë përfshirë lejen e legalizimit të V.M. të 25 prillit 2011. Me vendim të 20 korrikut 2011, Gjykata e Rrethit Vlorë u shpreh që Këshilli i Ministrave ishte kompetent për të vendosur për ligjshmërinë e kërkesave të legalizimit dhe kishte kompetencën ekskluzive për të autorizuar ALUIZNI-n që të përfundonte procedurat e kalimit të pronësisë të parcelave të tokës (ndërtime pa leje). Kështu, kërkuesja duhej të kishte kundërshtuar vendimin e Këshillit të Ministrave. Ajo nuk e kundërshtoi në ato procese apo veçmas.

10. Sipas qeverisë, Gjykata e Apelit Vlorë e la në fuqi atë vendim gjykate. Duket se vendimi i apelit doli më 16 dhjetor 2013, por më pas u prish më 7 qershor 2023 nga Gjykata e Lartë dhe këto procese janë akoma në pritje.

III. EKZEKUTIMI I VENDIMIT 2009 DHE GRUPI I TRETË I PROCESIVE

11. Në dhjetor 2011, kërkuesja paraqiti në Zyrën e Përmbartimit urdhrin e ekzekutimit të 10 prillit 2009, për fillimin e procedurës së ekzekutimit në lidhje me vendimin e 16 shkurtit 2009 (shihni paragrafin 5 më sipër). V.M. u urdhërua që të lirojë parcelën e tokës në fjalë.

12. V.M. filloi procesin kundër kërkueses dhe përmbartuesve përpara Gjykatës së Rrethit Vlorë, me kërkesën për të bllokuar ekzekutimin. Gjykata vlerësoi se ai ngriti dy pretendime. Së pari, ai kundërshtoi ekzekutimin sipas nenit 609 të Kodit të Procedurës Civile. Sipas tij, një debitor me vendim gjykate lejohet që të kundërshtojë si të pavlefshëm – bazuar në fakte që kanë ndodhur pas daljes së vendimit të gjykatës dhe brenda tridhjetë ditëve pas marrjes dijeni për procedurën e ekzekutimit – një urdhër ekzekutimi të dhënë nga një gjykatë ose të pretendojë që detyrimi nuk ekziston ose ka pushuar së ekzistuari. Së dyti, V.M. kundërshtoi urdhrin e ekzekutimit të dhjetorit 2011, sipas nenit 610 të Kodit që rregullon kundërshtimet ndaj vendimeve ose mosveprimeve përmbartimore.

13. Me vendimin e 23 shkurtit 2012, Gjykata e Rrethit pranoi pretendimet e tij, duke u shprehur si vijon:

a) Kur doli urdhri i ekzekutimit, V.M. nuk kishte dokumentet e pronësisë për tokën dhe ndërtimin në fjalë. Në vijim, ai ishte bërë pronar përmes një akti dhe procedure të ligjshme,

dhe regjistrimi i të drejtave të tij të pronësisë në Zyrën e Regjistrimit të Pasurisë së Paluajtshme ishte në proces e sipër. V.M. ishte në të njëjtën pozitë ligjore si kërkuesja. Ato fakte kishin ndodhur pas nxjerrjes së vendimit fillestar; kushtet për zbatimin e atij vendimi kishin ndryshuar dhe ekzekutimi i urdhrin të ekzekutimit nuk mund të shkelte të drejtat e një pronari të ligjshëm.

b) Në dhjetor 2011 përmbaruesi i kërkoi V.M. që të lirojë dhe të dorëzojë tokën dhe banesën e tij. Megjithatë, u vërtetua që urdhri i ekzekutimit nuk kishte të bënte me tokën dhe banesën që ai dispononte aktualisht, por “me sipërfaqen e zënë nga djali i tij A.M”. Kjo ishte e dukshme edhe nga përmbajtja e vendimit të gjykatës dhe raporti i ekspertit, si edhe nga raporti i ekspertit të marrë për vendimin e gjykatës së 20 korrikut 2011 (shihni paragrafin 9 më sipër). Pra, kërkesa e përmbaruesit shkoi përtej urdhrin të ekzekutimit.

Gjykata e Rrethit pezulloi përkohësisht urdhrin e ekzekutimit dhe veprimet përmbarimore, në pritje të ankimit kundër vendimit të saj.

14. Më 3 maj 2013, Gjykata e Apelit Vlorë la në fuqi vendimin gjyqësor të lart përmendur. Më 3 qershor, Gjykata e Lartë la në fuqi vendimet gjyqësore të lartpërmendura në mënyrë të shkurtuar. Më 11 dhjetor 2015, Gjykata Kushtetuese vlerësoi që ato as nuk trajtonin objekt të njëjtë, as nuk adresonin çështje të njëjta të provuara dhe për të cilat është vendosur më parë me vendim të formës së prerë; prandaj, nuk është gjetur shkelje e sigurisë juridike.

VLERËSIMI I GJYKATËS

15. Referuar nenit 6 të Konventës dhe nenit 1 të Protokollit nr. 1 të Konventës, kërkuesja u ankua që procedura e legalizimit në favor të V.M. dhe grupi i tretë i proceseve ndikuan negativisht në të drejtat e saj të pronës, ekzekutimin e vendimit të 2009 dhe shkelën parimin e sigurisë juridike.

I. LOCUS STANDI

16. Kërkuesja ndërroi jetë në vitin 2021. Në vitin 2025, vajzat dhe trashëgimtarët e saj, Fatmira Xhaxho dhe Silvana Pavaci, shprehën dëshirën për të ndjekur ankimet përpara Gjykatës. Qeveria theksoi që ato e kishin njoftuar Gjykatën për vdekjen e kërkueses vetëm në vitin 2025. Përfaqësuesi i kërkueses (që ka ndërruar jetën) ose, sipas rastit, të afërmit duhet të informojnë Gjykatën pa vonesë për të gjitha rrethanat që lidhen me kërkesën. Vonesa nuk është e dëshirueshme, por nuk sjell pasoja ligjore në këtë çështje. Këta persona legjitimohen për të ndjekur këto ankime (shihni *Ramaj kundër Shqipërisë*, nr. 17758/06, § 79, 10 dhjetor 2024). Gjykata do të vazhdojë t'i referohet znj A. Zyberi si “kërkuese”.

II. ABUZIMI I PRETENDUAR ME TË DREJTËN PËR KËRKESE

17. Qeveria pretendoi që kërkuesja nuk e informoi Gjykatën për disa procese në lidhje me vendimin e gjykatës të 1994 dhe vendimin origjinal të kthimit të 1995 që janë akoma në proces (shihni paragrafin 2 më sipër). Kërkuesja nuk ra dakord.

18. Nuk është provuar që kërkuesja ka mbajtur informacion në përpjekje të qëllimshme për të keqinformuar Gjykatën, ose që ai informacion ka qenë i rëndësishëm për të përcaktuar pranueshmërinë dhe themelin e ankimeve. Rezultati i atyre proceseve nuk kishte aspak rëndësi për rezultatin e grupit të tretë të proceseve. Gjykata rrëzoi kundërshtimin e Qeverisë (shihni *B.T. dhe B.K.Cs. kundër Hungarisë*, nr. 4581/16, § 50, 10 qershor 2025).

III. SHKELJE TË PRETENDUARA TË NENIT 6 TË KONVENTËS DHE NENIT 1 TË PROTOKOLLIT NR. 1 TË KONVENTËS NË LIDHJE ME VENDIMIN GJYQËSOR TË 16 SHKURTIT 2009.

19. Kërkuesja pretendoi se grupi i tretë i proceseve gjyqësore përbënte shkelje të sigurisë juridike në lidhje me vendimin gjyqësor të 16 shkurtit 2009 dhe pengoi ekzekutimin e tij.

A. Pranueshmëria

20. Në vitin 2009, kërkuesja siguroi një vendim gjyqësor që ishte titull ekzekutiv sipas legjislacionit të brendshëm dhe u konfirmua nga Gjykata e Lartë në maj 2011. Pas kësaj, kërkuesja mund të ankohej sipas Konventës, në lidhje me ekzekutimin e atij vendimi (krahasoni *Gjyli kundër Shqipërisë*, nr. 32907/07, § 33, 29 shtator 2009, dhe *Kural kundër Turqisë*,

nr. 84388/17, § 27, 19 mars 2024). Vendimi i vitit 2009 ishte objekt ekzekutimi ndërmjet dhjetorit 2011 dhe shkurtit 2012 kur gjykata e rrethit në çështjen e tretë (këtu e më poshtë “gjkata e rrethit”) pezulloi ekzekutimin e tij. Vendimi gjyqësor nuk ishte më i ekzekutueshëm në vitin 2015 (shihni paragrafin 14 më lart).

21. Ankimet nuk janë haptazi të pabazuara sipas kuptimit të nenit 35 paragrafi 3 (a) të Konventës ose nuk janë të papranueshme bazuar në ndonjë shkak tjetër. Prandaj, ato duhet të shpallen të pranueshme.

B. Themeli

1. Parashtrimet e palëve

22. Kërkuesja iu përmbajt kërkesës së saj.

23. Qeveria tregoi që sipas konceptit të sigurisë juridike, siç njihet në legjislacionin shqiptar, një vendim i formës së prerë është i detyrueshëm. Megjithatë, grupi i parë dhe i tretë i proceseve kishte objekte, palë dhe shkaqe veprimi të ndryshme. Gjykata në grupin e parë kishte urdhëruar riposedim kundër V.M., sepse ai ishte kryefamiljari i objektit që kishte zaptuar tokën së bashku me fëmijët e tij; A.M. nuk kishte qenë palë në proces. Gjykatat në çështjen e tretë nuk vunë në pikëpyetje pronësinë e kërkueses mbi tokën. Ato u bazuan në fakte të reja si procedura e legalizimit e V.M dhe në rezultatin e çështjes së dytë, gabimet e korrigjuara dhe të drejtat e mbrojtura të V.M.

2. Vlerësimi i Gjykatës

a) Parime të përgjithshme

24. Parimet e përgjithshme në lidhje me përgjegjësinë e Palëve Kontraktuese sipas nenit 6 të Konventës dhe nenit 1 të Protokollit nr. 1 të Konventës në kontekstin e ekzekutimit të një vendimi të formës së prerë kundër një pale private përmbledhen në çështjen *Immobiliare Saffi kundër Italisë* ([DHM], nr. 22774/93, §§ 49, 54, 64, 69 dhe 74, GJEDNJ 1999-V) dhe *Fuklev kundër Ukrainës* (nr. 71186/01, §§ 84 dhe 90-91, 7 qershor 2005).

25. Pra, pezullimi i ekzekutimit të një vendimi gjyqësor për këtë periudhë të nevojshme për të mundësuar gjetjen e një zgjidhjeje të kënaqshme për problemet e rendit publik mund të përlligjet në rrethana të jashtëzakonshme (shihni *Immobiliare Saffi*, cituar më lart, § 69; shihni edhe *Fomenko dhe të tjerë kundër Rusisë* (vend.), nr. 42140/05 dhe 4 të tjerë, §§ 184-85, 24 shtator 2019). Një vendim gjyqësor që e bën gjithmonë të pamundur ekzekutimin e një vendimi përfundimtar të mëparshëm mund të shkelë nenin 6 të Konventës ose nenin 1 të Protokollit nr. 1, kur ai vendim nuk është i justifikuar – për shembull, kur është dhënë në shkelje të parimit të sigurisë juridike (shihni *Margushin kundër Rusisë*, nr. 11989/03, §§ 31-40, 1 prill 2010).

26. Në lidhje me parimin e sigurisë juridike, ai nënkuptohet në të gjitha nenet e Konventës (shihni *Guðmundur Andri Ástráðsson kundër Islandës* [DHM], nr. 26374/18, § 238, 1 dhjetor 2020, me referenca të mëtejshme). Ai shfaqet në forma dhe kontekste të ndryshme, si për shembull, duke kërkuar që pasi gjykatat të kenë marrë përfundimisht një vendim për një çështje, vendimi i tyre të mos vihet në diskutim. Ky aspekt i sigurisë juridike në përgjithësi presupozon respektimin e *res judicata*. Shmangiet nga siguria juridike dhe *res judicata* përlligjen vetëm në rrethana me natyrë materiale dhe detyruese, për shembull, për shkak të defekteve thelbësore ose keqadministrimit të drejtësisë. Kundërshtimi i zgjidhjes së një mosmarrëveshjeje në procese të ndara, kur vendimi gjyqësor fillestar nuk është revokuar formalisht, mund të shkelë parimin e sigurisë juridike (ibid, shihni edhe *Decheva dhe të tjerë kundër Bullgarisë*, nr. 43071/06, § 39, 26 qershor 2012).

b) Zbatimi i parimeve në këtë çështje

27. Kërkuesja fitoi titullin e pronësisë të tokës bazuar në legjislacionin që parashikonte kthimin/kompensimin e tokës së konfiskuar nga një regjim i mëparshëm. Pronësia e saj u regjistrua në Regjistrin e Pasurive të Paluajtshme dhe që në vitin 1988 ajo ndërmori masa të vazhdueshme për të marrë tokën e saj në posedim (krahasoni *Ramaj kundër Shqipërisë*, nr. 17758/06, cituar më lart, §§ 134-37, 10 dhjetor 2024).

28. Sipas vendimit gjyqësor të vitit 2009, V.M. dhe familja e tij nuk kishin bazë ligjore për përdorimin e tokës së kërkueses dhe Gjykata e Apelit Vlorë e urdhëroi që ta lironte. Në vitin 2012, gjykata e rrethit bllokoi urdhrin e ekzekutimit sepse V.M. në vitin 2011 e kishte legalizuar objektin. Gjykata e rrethit e konsideroi lejen e legalizimit të V.M. – të nxjerrë ndërkohë që çështja në Gjykatën e Lartë kundër vendimit të vitit 2009 ishte akoma në pritje – si një “fakt të ri” të krijuar pas atij vendimi; kjo pavarësisht faktit që leja e legalizimit të V.M. ishte kundërshtuar në grupin e dytë të proceseve gjyqësore që asokohe ishin në pritje në gjykatën e apelit (shihni paragrafët 9, 10 dhe 12 më sipër). Duket se arsyetimi i gjykatës së rrethit është kontradiktor. Nëse objekti i legalizuar nga V.M. do të ishte i ndryshëm nga ai që ndodhej në tokën e kërkuesit, atëherë legalizimi do të ishte pa lidhje me vendimin gjyqësor të vitit 2009 dhe urdhrin e ekzekutimit, që i kërkonte V.M. lirin e tokës së kërkueses.

29. Gjithashtu, vendimi i Këshillit të Ministrave i 18 qershorit 2009, mbështetej në legjislacionin për kalimin e pronësisë së tokës shtetërore te persona privatë dhe dukej se trajtonte tokën e regjistruar të kërkueses si tokë shtetërore (shihni paragrafin 7 më sipër). Pavarësisht vendimit gjyqësor për riposëdim në favor të kërkueses, në prill 2011, një autoritet administrativ shqyrtoi kërkesën e V.M. për legalizim, duke lejuar legalizimin e objektit të paligjshëm dhe, sidomos, kalimin e pronësisë mbi truallin në fjalë nga pronari i parë (shteti ose person privat si në këtë çështje), me pagimin e kompensimit sipas rastit (shihni, për kontekst të përgjithshëm, *Beshiri dhe të tjerë kundër Shqipërisë* (vend.) nr. 29026/06 dhe 11 të tjera, §§ 110-11 dhe 118, 17 mars 2020). Ajo procedurë administrative ndërhyrëse kishte pasojën që ndikoi drejtpërdrejt në riposëdimin e kërkueses sipas vendimit gjyqësor të vitit 2009, pra pritshmërinë e saj legjitime për të përfituar nga rezultati i procesit të zgjatur gjyqësor për fitimin e të drejtave të pronësisë (krahasoni *Ramaj*, cituar më lart, § 111, dhe *Gaba kundër Shqipërisë*, nr. 33369/17, § 79, 17 dhjetor 2024).

30. Gjykata e rrethit në grupin e tretë të proceseve thjesht u shpreh që V.M. dhe kërkuesja – që kishin dukshëm pretendime konfliktuale për tokën – ishin në “të njëjtën situatë ligjore”. Gjithashtu, vendimi gjyqësor i korrikut 2011 në grupin e dytë të proceseve gjyqësore që kundërshtonte lejen e legalizimit iu nënshtrua rishikimit në apel (shihni paragrafët 9 dhe 10 më sipër). Pa dalë akoma vendim përfundimtar në ato procese gjyqësore gjykata e rrethit, në çështjen e tretë, pranoi vlefshmërinë e titullit të V.M. dhe urdhëroi ndërprerjen e procedurës së ekzekutimit.

31. Në përfundim, gjykata e rrethit iu referua mungesës së përgjegjësisë së V.M. për objektin e paligjshëm në tokën e kërkueses. Ky argument u vlerësua i rëndësishëm për kundërshtimin nga V.M. të procedurave përmbarimore (shihni paragrafët 12 dhe 13 më sipër). Natyra kontradiktore e arsyetimit të gjykatës së rrethit gjithashtu ndikoi në këtë aspekt të çështjes – sidomos në lidhje me kush dhe kur kishte ndërtuar, përdorur ose formalizuar pronësinë e objektit, dhe si ndryshimet e mundshme në këto rrethana kishin ndikuar në veprimet përmbarimore sipas vendimit të vitit 2009 (krahasoni *Vlahović kundër Malit të Zi*, nr. 62444/10, §§ 45-50, 22 shkurt 2024). Gjykatat nuk shpjeguan nëse V.M. ose A.M. kishin pronësi formale mbi objektin e paligjshëm të kundërshtuar në proces legalizimi, ndërkohë që kundërshtonin gjetjet e Gjykatës së Apelit të shkurtit 2009.

32. Vërehet që grupi i tretë i proceseve kishte të bënte me fazën e ekzekutimit të grupit të parë të proceseve. Të dyja proceset përfshinin të njëjtat palë (kërkuesja dhe V.M.) edhe pse në role të përmbytura. Në çështjen e parë, përgjegjësia e V.M. për objektin e paligjshëm në tokën e kërkueses ishte thelbësore dhe ishte vendosur në procese me palë kundërshtare, ku V.M. kishte marrë pjesë para Gjykatës së Apelit dhe Gjykatës së Lartë (shihni *Decheva dhe të tjerë*, cituar më lart, §§ 41-42). Në çështjen e tretë, gjykata e rrethit rivlerësoi edhe provat e paraqitura më parë edhe provat e reja dhe doli në konkluzion të ndryshëm për të njëjtën çështje. Gjykata e rrethit bëri një shqyrtim material të një elementi thelbësor faktik të atij vendimi gjyqësor

përfundimtar, duke u angazhuar kështu për rishikimin material *de facto* të tij me pretekstin e vlerësimit të ligjshmërisë së vendimit për ekzekutim.

33. Për arsyet e lartpërmendura, gjykata e rrethit nuk dha arsye bindëse për bllokimin e përhershëm të ekzekutimit të vendimit gjyqësor të vitit 2009. As gjykatat më të larta nuk korrigjuan mangësitë në vendimin e gjykatës së rrethit. Pamundësia e ekzekutimit kundër një personi privat iu atribua plotësisht këtyre vendimeve gjyqësore. Ato u bazuan në një vendim administrativ që ndërhyri në procesin e ekzekutimit dhe përmbante arsyetim kontradiktor dhe të pamjaftueshëm, në shkellje të sigurisë juridike. Prandaj, nuk mund të thuhet që Shteti i paditur ka vepruar në mënyrë të tillë që të vendosë ekuilibrin ndërmjet interesave të kërkuësës dhe të V.M. në rrethanat e çështjes (krahasoni *Lasku dhe të tjerë kundër Shqipërisë* [Komiteti], nr. 6045/14, §§ 27 dhe 34, 18 nëntor 2025).

34. Prandaj në këtë çështje janë gjetur shkellje të nenit 6 paragrafi 1 të Konventës dhe nenit 1 të Protokollit nr. 1 (ibid., §§ 27 dhe 32-35; *Margushin*, §§ 37-40; dhe *Decheva dhe të tjerë*, §§ 45 dhe 56-58, të dy të cituar më sipër).

IV. ANKIME TË TJERA

35. Në masën që kërkuësja mund të kuptohet se është ankuar sipas nenit 1 të Protokollit nr. 1 që i është hequr pronësia mbi tokën e saj (shihni paragrafët 7–10 më sipër), Gjykata ka përcaktuar problemet kryesore ligjore në këtë çështje, dhe nuk ka nevojë për shqyrtimin e kësaj çështjeje veçmas (krahasoni *Ramaj*, cituar më lart, § 140).

36. Në përfundim, Gjykata del në të njëjtin konkluzion në lidhje me referencat e kërkuësës për mungesën e ndihmës nga Shteti në vitin 1998 për lirimin e tokës së saj nga ndërtime të paligjshme, për mungesën e arsytimit në vendimin e Gjykatës së Lartë në qershor 2015 dhe, më e përgjithshme, për mungesën e mjeteve juridike efektive (neni 6 dhe 13).

ZBATIMI I NENIT 41 TË KONVENTËS

37. Kërkuësja pretendoi për kosto dhe shpenzime pa dhënë specifikime dhe detaje. Gjykata e refuzon këtë pretendim.

38. Në Gjykatë nuk është paraqitur asnjë kërkesë për kompensim të drejtë për dëm pasuror apo jopasuror. Në këtë rrethana, Gjykatës nuk i kërkohet që të caktojë kompensimin.

PËR KËTO ARSYE, GJYKATA, UNANIMISHT:

1. *Shprehet* që Fatmira Xhaxho dhe Silvana Pavaci legjitimohen për të ndjekur këto procese në vend të kërkuësës;

2. *Rrëzon* kundërshtimin e Qeverisë për abuzimin e pretenduar me të drejtën për kërkesë;

3. *Shpall* të pranueshme ankimet sipas nenit 6 paragrafi 1 të Konventës dhe nenit 1 të Protokollit nr.1 të Konventës në lidhje me grupin e tretë të proceseve gjyqësore.

4. *Vendos* që është shkelur neni 6 paragrafi 1 i Konventës dhe neni 1 i protokollit nr. 1;

5. *Shprehet* që nuk ka nevojë të shqyrtojë ankimet e tjera;

6. *Rrëzon* pretendimin e kërkuësës për kompensim të drejtë.

Bërë në gjuhën angleze dhe njoftuar me shkrim më 27 janar 2026 sipas rregullit 77 §§ 2 dhe 3 të Rregullores së Gjykatës.

Olga Chernishova
ZËVENDËSKANCELAR NË DETYRË

Úna Ní Raifeartaigh
PRESIDENT